

ZUHANÁS ELŐTT

N O A H H A W L E Y

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Ez a történet a képzelet műve. A nevek, a szereplők, a helyek és az események mind a szerző fantáziájának szüleményei, fikciók. Minden hasonlóság valódi eseményekkel, helyszínekkel vagy – akár élő, akár elhunyt – személyekkel véletlen.

Kyle-nak

A MARTHA'S VINEYARD-I FELSZÁLLÓPÁLYÁN magánrepülőgép áll, első lépcsője lebocsátva. Kilencüléses OSPRY 700SL, 2001-ben épült a kansasi Wichitában. Hogy kié a gép, nemigen állapítható meg. A bejegyzés szerint egy kajmán-szigeteki levelezési címmel rendelkező holland társaság a tulajdonos, de a törzsre a GULLWING AIR logó van festve. A pilóta, James Melody brit. Charlie Busch, az első tiszt a texasi Odessába való. Emma Lightner, az utaskísérő a németországi Mannheimben született, az amerikai légierő egy hadnagyának és tinédzser feleségének gyermekeként. Amikor a kislány betöltötte a kilencet, a család San Diegóba költözött.

Mindegyiküknek megvan a maga útja. Megvannak a maguk választásai. Hogy két ember hogyan kerül végül ugyanarra a helyre, olykor valóságos misztérium. Az ember egy tucat idegennel száll be egy liftbe. Buszon utazik, sorban áll a mosdó előtt. Így megy, nap mint nap. Reménytelen próbálkozás megjósolni, hová vetődik az ember, kivel fog találkozni.

Az első ajtón át halogénvilágítás puha fénye szűrődik ki. Nyoma sincs a kereskedelmi gépek éles, fluoreszkáló világításának. Két héttel később Scott Burroughs arról fog beszámolni a *New York Magazine* újságírójának, hogy magángépen tett első útján a legnagyobb meglepetést nem a szokatlanul nagy lábhely vagy a teli bár okozta, hanem hogy milyen egyéni volt a dekoráció, mintha egy bizonyos jövedelmi szint fölött a légi utazás csak az otthoni tartózkodás egy sajátos formája volna.

Balzsamos éj borult Vineyardra, a hőmérséklet harminc Celsius-fok, enyhe délnyugati szél fúj. A tervezett indulási idő huszonkét óra. Az elmúlt három órában vastag parti köd ömlött szét a tengersizoros fölött, sűrű fehér pászmák indáznak lassan kúszva a kivilágított betonon.

Elsőnek a Bateman család érkezik a sziget rendszámát viselő Range Roveren: David, az apa, Maggie, az anya és két gyermekük, Rachel és az ifjabb David. Augusztus vége van, Maggie és a gyerekek egy hónapot töltöttek Vineyardon, és David a hétvégeken maga is odarepült New Yorkból. Ennél sűrűbben nem tud meglépni a városból, bár szeretne. A szórakoztatóiparban dolgozik, abban az ágazatban, amelyet manapság hírműsornak neveznek. Munkája az információ- és véleménygyártás római cirkusza.

Szép szál férfi, félelmetes telefonhanggal. Az idegenek az első találkozáskor gyakran megdöbbennek a keze méretétől. A fia elaludt a kocsiban, és mialatt a többiek a gép felé indulnak, David behajol a hátsó ajtón, óvatosan felemeli a gyereket a hátsó ülésről, és egyik karján tartva elindul vele. A kisfiú erősen ráfonja a karját az apja nyakára, arca álomtól ernyedt. Leheletének melegétől David háta végigborzong. Tenyerén érzi a gyerek csípőcsontját, a kis lábak az oldalánál kalimpálnak. David, négyesztendős lévén, tudja, hogy az emberek meghalnak, de ahhoz még fiatal, hogy felfogja: egy nap ez vele is meg fog történni. Az apja és Maggie örökmozgónak nevezi, mert csakugyan egész álló nap mozgásban van. Hároméves korában dinoszauruszüvöltéssel kommunikált. Mostanában a miértkorszakot éli: végtelennek lát szó türelemmel kérdez rá újra meg újra minden szóra, amíg meg nem kapja a választ, vagy rá nem szólnak.

David a gyerekekkel egyensúlyozva berúgja a kocsiját. Szabad kezével telefont szorít a füléhez.

– Mondd meg neki, ha egyetlen szót köp – szól bele halkán, hogy ne ébressze fel a gyereket –, úgy bepereljük, hogy azt fogja hinni, hogy az égből is ügyvédek potyognak, mint a békák.

Az ötvenhat éves David vastag zsírréteget visel a testén, mint valami golyóálló mellényt. Kemény áll, dús sörény. A kilencvenes években politikai kampányokkal szerzett nevet magának – dolgozott kormányzóknak, szenátoroknak, sőt egy-két ciklusra megválasztott elnöknek is –, de 2000-ben visszavonult, és egy lobbicéget vezetett a K. úton. Két évvel később egy agg milliárdos azzal az ötlettel állt elő, hogy indítson huszonnégy órás hírtévét. Tizenhárom évvel később és tizenhárommilliárd dollár vállalati jövedelem után Davidnek van egy bombabiztosan üvegezett, felső emeleti irodája, és használhatja a cég magángépét.

A gyerekeket nem látja eleget. Ebben David és Maggie egyetért, ennek ellenére folyton veszekednek miatta. Ami abból áll, hogy Maggie előhossa a kérdést, David pedig védekezni próbál, bár a szíve mélyén ugyanúgy érez. De hát végtére is mi más a házasság, mint két ember huzavonája piti ügyek miatt?

Egyszerre szélroham söpör végig a kifutó betonján. David még mindig telefonál, közben Maggie-re pillant, és rámosolyog. *Örülök, hogy itt vagyok veletek* – mondja ez a mosoly –, *szeretlek benneteket*. De azt is mondja: *Tudom, hogy ez már megint egy hivatali telefon, és megint azt kell kérnem, hogy ne szekálj miatta*. És azt is mondja: *Úgyis csak az a fontos, hogy itt vagyok, és hogy mind együtt vagyunk*.

A mosoly bocsánatkérő, mégis van benne valami acélos.

Maggie visszamosolyog, de az ő mosolya figyelmetlenebb, szomorúbb. Az igazság az, hogy már nemigen számít, megbocsát-e Davidnek, vagy sem.

Nem egészen tíz éve házasság. Maggie harminchat. Azelőtt óvónő volt. Az a fajta, aki beindítja a fiúk fantáziáját, mielőtt egyáltalán fogalmuk lenne az ilyen dolgokról. Ezt hívják mellfixációnak, ami csecsemőknél és tini srácoknál egyaránt hibátlanul működik. Maggie néni – ahogy a gyerekek szólították – mindig vidám volt, és szerette a gyerekeket. Minden áldott reggel hat harminckor érkezett, hogy rendet csináljon, és késő estig bent maradt, hogy kitöltse a fejlődési naplót és megírja a foglalkozásvázlatokat. Maggie „néni” huszonhat éves lány volt a kaliforniai Piedmontból, aki imádta a tanítást. Igen, imádta. Ő volt az első felnőtt, aki ezeket a hároméves csöppségeket életükben először komolyan vette, meghallgatta őket, és úgy bánt velük, hogy felnőttek érezzék magukat.

Maggie-t és Davidet, ha úgy tetszik, a sors hozta össze 2005 kora tavaszán, egy szerda este, a Waldorf Astoria báltermében. Az esemény egy előkelő jótékonysági bál volt valami oktatási alapítvány javára. Maggie egy bárnőjével vett részt, David az alapítványi tanács tagjaként. Maggie egy virágmintás ruhájú szerény szépség, kék ujjfestéknyomokkal a jobb térde hajlatában. David nehézsúlyú sármőr, kétgombos öltönyben. Maggie nem volt a legfiatalabb nő a bálon, még csak a legcsinosabb sem, de ő volt az egyetlen, akinek kréta volt az erszényében, aki papírmasé vulkánt tudott építeni, és akinek volt egy csíkos cilindere, olyan, mint amit a macska hor-dott *A macska – Le a kalappal!* című filmben, és amelyben

évente fellépett dr. Seuss, a gyermekíró születésnapján. Egyszóval, pontosan az a típus volt, akit David világéletében a feleségének kívánt. Bocsánatot kért a körülötte állóktól, és elindult Maggie felé.

Utólag visszatekintve, Maggie-nek semmi esélye nem volt.

Most, tíz évvel később van két gyerekük és egy városi házuk a Gracie téren. Rachel kilencéves, száz másik kislánnyal a Brearley-ba jár. Maggie otthagyta az óvodát, otthon van a kisfiúval, ami fehér hollóvá teszi a hasonló státuszú hölgyek – a munkamániás férjek gondtalan otthon ülő feleségei – körében. Amikor Maggie reggel kitalja a fiát a parkba, ő az egyetlen mama a játszótéren. Az összes többi kissrác európai dizájnú gyerekocsiban érkezik, amelyet mobilozó filippinó nők tolnak.

Most a kifutópályán Maggie megborzong a hűvös szélben, és szorosabbra húzza nyári kardigánját. A ködpázmák lassú hullámhengerré váltak, amely jeges türelemmel terül szét a kifutó betonján.

– Biztos vagy benne, hogy felszállhatunk ebben a ködben? – kérdezi Maggie a férje hátától. David felér a lépcső tetejére, ahol a légikísérő, a csinos kékbe öltözött Emma Lightner mosollyal üdvözlö.

– Minden rendben lesz, mami – mondja a kilencéves Rachel, aki ott lépked az anyja mögött. – Nem kell ki-látni ahhoz, hogy repülhessünk.

– Persze, tudom.

– Arra vannak a műszereik.

Maggie helyeslőn rámosolyog a lányára. Rachel hátán zöld hátizsák, benne a legújabb DVD-sorozat, a Barbie-jai meg az iPadje. A zsák minden lépésnél ritmikusan zökken egyet a háta közepén. Nagy kislány. Kilenc létére már látni a jeleit, hogy micsoda nő lesz belőle. Tanár,

aki türelmesen kivárja, amíg az ember magától rájön a tévedésére. Más szóval, mindenütt a legokosabb jelenlévő, aki azonban nem játssza meg magát, ó, nem, soha nem játssza meg magát, ráadásul jó szíve és dallamos kacagása van. A kérdés az: ezek veleszületett tulajdonságok, vagy az ültette el benne, amin keresztülment. Gyerekkora igazi rémtörténet. Valahol az interneten az egész sztori meg van örökítve szavakban és képekben: archív tévéhíradóban a YouTube-on, oknyomozó riporterek több száz munkaórányi anyagában, az embe-riség egyesekből és nullákból álló óriás, kollektív memóriájában. A *New Yorker* tavaly könyvet akart csinálni a sztorból, de David csendben leállította. Végtere is, Rachel még gyerek. Amikor Maggie-nek olykor eszébe jut, milyen szörnyűségek történhetek volna, attól fél, hogy megszakad a szíve.

Az asszony most ösztönösen a Range Rover felé pillant, ahol Gil rádión irányítja az elővéd csoportot. Gil az árnyékuk. Tagbaszakadt izraeli, aki soha nem veszi le a zakóját. Az az ember, akit az ő jövedelmi szintjükön belső biztonságisznak neveznek. Száznolcvanöt centi, kilencvenöt kiló. Annak, hogy nem veti le a zakóját, oka van, olyan ok, amiről finom körökben nem szokás beszélni. Gil negyedik éve áll a Bateman család szolgálá-tában. Gil elődjét Mishának hívták. Misha előtt jött egy humortalan, öltönyös pasasokból álló csoport, automata fegyverekkel a kocsijuk csomagtartójában. Maggie óvónő korában elcsipkelődött volna a katonásdi és a családi élet efféle keveredésén. Valószínűleg narcisztikusnak tartotta volna az olyan embert, aki azt hiszi, hogy a pénze erőszakos támadás célpontjává teheti. De csak 2008 júliusáig, a lányuk elrablásáig, akit három nap halálos rettegés után kaptak vissza.

A gép lépcsőjén megfordul, és uralkodói mozdulattal visszainteget a beton felé. Ruhája fölött kék kardigánt visel, a haja lófarokba kötve. Hogy az a három nap milyen sérüléseket okozott Rachelben, jobbára rejtve marad: némi félelem a szűk terektől, szorongás az idegenek társaságában. De Rachel később mindig normális kisgyerek volt, hamiskás mosolyú, nyüzsgő kis csibész, és bár Maggie nemigen érti, ez hogy lehet, mindennap hálát ad Istennek, hogy a kislány mindmáig megőrizte ezt a természetét.

– Jó estét, Mrs. Bateman – köszönti Emma, amint Maggie felér a lépcső legfelső fokára.

– Ó, jó estét – feleli Maggie. Megint elfogja a szokásos szabódhatnék a gazdagságuk, nem is annyira a férje, mint inkább a sajátja miatt. Pusztán mert az egész olyan képtelenség. Nemrég még egyszerű óvónő volt, aki egy lift nélküli ötemeletes házban lakott, két másik hamupipőkével.

– Scott itt van már? – kérdi.

– Nem, asszonyom. Maguk érkeztek elsőnek. Már kinyitottam egy üveg pinot gris-t. Óhajt egy pohárral?

– Még nem, köszönöm.

A gép visszafogott luxussal van berendezve. A falakat tompa fényű kőrisfa burkolat borítja. A szürke bőrüléseket laza párokba rendezték, mintegy azt sugallván, hogy élvezetesebb a repülés, ha az ember egy partnerrel utazik. A kabinban pénzszagú csend honol, mint egy elnöki könyvtárban. Bár Maggie számtalanszor repült már ebben a miliőben, mindmáig nem tud úrrá lenni a megilletődöttségén. Egy egész repülőgép csak nekik!

David lefekteti a fiát az ülésre, plédet terít rá. Megint telefonál, ezúttal valami komoly az ügy. Maggie le tudja

olvasni David állkapcsának bősz állásából. A kisleány mo-
corogni kezd az apja előtt az ülésen, de nem ébred fel.

Rachel odalép a pilótafülkéhez, hogy beszéljen a pi-
lótával. Ez állandó szokása, bárhová megy, megkeresi
a helyi főnököt, és igyekszik kipróbálni belőle valami
információt. Maggie megpillantja a pilótafülke ajtajában
Gilt, aki szemét a kisleányon tartja. A testőr a pisztoly
mellett sokkolót és műanyag bilincset is visel. Gil a leg-
hallgatagabb ember, akivel Maggie valaha is találkozott.

David a füléhez nyomja a telefont, és megszorítja a fe-
lesége vállát.

– Örülsz, hogy hazamegyünk? – kérdi, másik kezével
letakarva a telefon mikrofonját.

– Vegyes – feleli Maggie. – Olyan klassz volt itt.

– Maradhattatok volna. Persze van a jövő hét végén
az a dolog, de különben miért ne?

– Á – rázza a fejét Maggie. – A gyerekeknek ott az
iskola, nekem pedig szerdán a múzeumi tanácsülés.

Rámosolyog a férjére.

– Nem valami jól aludtam – mondja. – Egyszerűen fá-
radt vagyok.

David elnéz Maggie válla fölött. Elfintorodik.

Maggie megfordul. Ben és Sarah Kipling áll a lépcső
felső fokán. Gazdag házaspár, inkább David barátai, mint
az övéi. Mindamellet Sarah elsikkantja magát Maggie
látán:

– Drágám! – tárja ölelésre a karját.

Megöleli Maggie-t, közben az utaskísérő egyetlenül ott
áll mögöttük, kezében tálca, itallal.

– Imádom, ahogy öltözöl – mondja Sarah.

Ben ellavíroz a felesége mellett, lerohanja Davidet, és
hevesen kezét ráz vele. Ben a négy nagy Wall Street-i

cég egyikének társtulajdonosa. Kék szemű cápa, legombolt gallérú, szűkített szabású ing, öves, fehér sort.

– Láttad azt a kurva meccset? – kérdi. – Hogy lehet, hogy az a balfasz nem kapta el azt a labdát?

– Ne kezd megint – feleli David.

– Esküszöm, én elkaptam volna azt a kurva labdát, pedig nekem lyukas a kezem.

A két férfi farkasszemet néz, játékosan leszegi homlokát, két kapitális hím, akik pusztán a harc szeretetéből egymásnak feszítik agancsukat.

– Elvakították a lámpák – mondja David, aztán megérzi a mobilja rezgését. Ránéz, összevonja a szemöldökét, választ pötyög. Ben átpillant a válla fölött, arca kijózanodik. Az asszonyok buzgón csevegnek. Ben közelebb hajol Davidhez.

– Beszélünk kell, pajtás.

David leinti. Még mindig pötyög.

– Ne most.

– Ezerszer hívtalak – mondja Kipling. Folytatná, de megjelenik Emma az italokkal.

– Glenlivet, jéggel, ha nem tévedek – nyújtja a poharat Bennek.

– Maga egy tündér – bókol Ben, és egy korttyal elküldi a whisky felét.

– Én csak vizet kérek – mondja David, amint Emma fölemel a tálcáról egy pohárka vodkát.

– Máris hozom – mosolyog Emma.

Pár lépéssel arrébb Sarah Kipling már kifogyott a csevejből.

– Jól vagy? – kérdi őszintén, immár másodszor, és megszorítja Maggie kezét.

– Ó, minden rendben – feleli Maggie –, csak tudod, az utazás. Alig várom, hogy otthon legyünk.

– Na persze. Tudod, szeretem a tengert. De őszintén, unom. Hány naplementét lehet végignézni, hogy az ember ne akarjon, mit tudom én, elmenni a Barneysba?

Maggie ideges pillantást vet a nyitott ajtóra. Sarah elkapja a tekintetét.

– Vársz valakit?

– Nem. Csak... Azt hittem, lesz még valaki, de...

A lánya megmenti, hogy ne kelljen többet mondania.

– Anya – szól oda az ülésből –, ne felejtjük el, hogy holnap lesz Tamara partija. Még meg kell venni az ajándékot.

– Rendben – feleli Maggie szórakozottan. – Majd délelőtt elmegyünk a bűvészboltba.

Maggie tekintete továbbsiklik a lányáról, látja, amint David és Ben összedugja a fejét. David nem látszik éppen derűsnek. Maggie később megkérdezhetné, mi történt, de a férje az utóbbi időben olyan tartózkodó, és Maggie a legkevésbé se kívánja a veszekedést.

A légikisasszony elsiklik mellette, és átnyújtja Davidnek a vizet.

– Lime-ot? – kérdi.

David a fejét rázza. Ben idegesen felkapja kopasz fejét. A pilótafülke felé néz.

– Várunk még valakit? – kérdi. – Csapjunk a lovak közé.

– Még egy fő – mondja Emma, és belepillant az utaslistába. – Scott Burroughs, ha jól látom.

– Kicsoda? – pillant Ben Davidre.

David vállat von.

– Maggie barátja – feleli.

Maggie meghallja.

– Nem a barátom – tiltakozik. – A gyerekek ismerik. Ma délelőtt futottunk össze a piacon. Azt mondja, vissza

kell mennie New Yorkba, erre meghívtam, hogy jöj-
jön velünk. Festő. Mutattam neked pár képét – fordul
a férjéhez.

David az órájára pillant.

– Tíz órát mondtál neki?

Maggie bólint.

– Jó – feleli David, és leül. – Még öt perce van, és me-
het a komppal, mint a többiek.

A kerek ablakon át Maggie látja a kapitányt, amint
a betonon állva a szárnyat vizsgálja. Feltartott fejjel nézi a
sima alumíniumot, és lassan a törzs felé lépked.

A kis David megmoccan a Maggie mögötti ülésen,
az ajka lefittyed. Maggie megigazítja rajta a takarót, és
megcsókolja a homlokát. Mindig olyan nyugtalannak
látszik alvás közben, gondolja.

Az üléstámla fölött látja, amint a kapitány visszatér
a fedélzetre. A hátvéd termetű, katonás tartású férfi sorra
kezet fog mindenkivel.

– Hölgyeim, uraim, üdvözlöm önöket gépünk fedél-
zetén. Rövid repülés vár ránk. Enyhe szél fúj, máskü-
lönben sima útra számíthatunk.

– Láttam magát odalent – jegyzi meg Maggie.

– Vizuális rutinellenőrzés – feleli a kapitány. – Minden
felszállás előtt megteszem. A gép jól néz ki.

– Na és a köd? – aggodalmaskodik Maggie.

A lánya helytelenítően égnek fordítja a tekintetét.

– A köd egy ilyen kitűnően felszerelt gép számára nem
tényező – feleli a pilóta. – Pár száz méterrel a tenger
szintje fölött el is hagyjuk.

– Ennék egy falatka sajtot – jegyzi meg Ben. – Mi
lenne, ha bekapcsolnánk valami zenét? Vagy a tévét.
Azt hiszem, a Boston játszik a White Soxszal.

Emma nekilát megkeresni a gép készülékén a mecscset. Eközben az utasok elfoglalják az üléseiket, és elrendezik a holmijukat. Elöl, a pilótafülkében a pilóták a felszállás előtti műszerellenőrzést végzik.

David telefonja megint megcsörren. Rápillant, és elkomorodik. Kezd ideges lenni.

– Na, jó. Azt hiszem, ennyi időnk volt a festőre.

Biccent Emmának, és az utaskísérő indul, hogy becsukja a fő kabinajtót. A pilótafülkében, mintha telepátikus kapcsolatban lennének, a pilóta beindítja a hajtóműveket. Az ajtó már csaknem becsukódik, amikor egy férfihang bekiált:

– Várjanak!

A gép megremeg, ahogy az utolsó utas felkapaszkodik a feljárón. Maggie érzi, hogy akarata ellenére elpirul, gyomra izgatottan megrándul. És már itt is van: Scott Burroughs, negyvenes férfi, kimelegedve, zihálva. Csapzott haja deres, de az arca sima. Fakófehér, nyári kék sportcipőjén kopott festékfoltok. Egyik vállán piszkoszöld vászonzsák. A tartásában még érződik némi fiatalos szilajság, de a szeme körül mély és megszolgált szarkalábak.

– Bocsánat – mentegetőzik –, a taxit lehetetlenség volt kivárni. Kénytelen voltam buszra szállni.

– Sebaj, ideért – mondja David, és biccent a másodpilótának, hogy csukja be az ajtót. – Ez a lényeg.

– Elkérhetem a csomagját? – kérdi Emma.

– Tessék? – kapja fel a fejét Scott, meglepetten, ahogy Emma odalopakodott mellé. – Nem, köszönöm. Majd én.

Emma odamutat egy üres ülésre. Scott, ahogy elindul felé, most először körülpillant a gép belsejében.

– Nem semmi! – mondja.

- Ben Kipling – áll fel Ben, és kezet nyújt.
  - Jó estét. Scott Burroughs.
  - Észreveszi Maggie-t.
  - Helló – szól oda, és széles, meleg mosolyt küld felé.
  - Még egyszer köszönöm a meghívást.
  - Maggie pirulva visszamosolyog.
  - Semmiség – mondja. – Volt helyünk.
  - Emma elmosolyodik, és visszavonul. Scott Sarah felé pillant.
  - Hozzá lehet szokni az ilyesmihez, mi?
  - Nagy igazság – feleli Kipling.
- A hajtóművek felpörögnek, és Maggie érzi, hogy a gép elindul. A hangszórókban megszólal Melody kapitány hangja.
- Hölgyeim és uraim, kérem, készüljenek fel a felszálláshoz – mondja.

Maggie a gyerekekre pillant. Rachel egyik lábát maga alá húzva a zeneszámokat pörgeti az iPadjén, a kis David összegömbölyödve alszik, ellazult arcán gyermeki feledés.

Maggie-t, mint minden áldott nap, a legváratlanabb pillanatokban, előnti az anyai szeretet feltoluló, kétségbeesett hulláma. Ez a két gyerek – ez az ő élete. Az ő identitása. Még egyszer a takaró után nyúl, hogy megigazítsa a fián, így éri a súlytalanság pillanata, amikor a kerekek elrugaszkodnak a földtől. A képtelen remény e mozzanata, az embert a földön tartó fizikai törvények e jól ismert szünetelése mindannyiszor lelkesedéssel és rémülettel tölti el. A repülés! Repülünk! S ahogy föl-felé emelkednek a köd fehérjében, diskurálva, nevetgélve, az ötvenes évek dzsesszénekeseinek duruzsoló szerenádjától és a baseballmeccs fehér zajától kísérve, egyikük sem sejtí, hogy tizenhat perccel később a gépük a tengerbe zuhan.

1.

AMIKOR SCOTT BURROUGHS HATÉVES VOLT, a család egyszer kirándulásra indult San Franciscóba. Három napot töltöttek egy motelban, a tengerpart közelében. Ott volt Scott, a szülei és a húga, June, aki később belefulladt a Michigan-tóba. San Franciscóban ködös és hideg volt az idő azon a hétvégén, a széles sugárutak kiöltött nyelvekként tartottak a víz felé. Scott emlékszik, hogy az apja rákollókat rendelt az egyik étteremben, és hogy amikor kihozták, milyen félelmetesek voltak, akkorák, mint a vastag faágak. Mintha a rákok akarnák megenni őket, nem ők a rákokat.

A kirándulás utolsó napján az apja elvitte őket busszal a halászkikötőbe. Scott – fakó kordnadrágban és csíkos trikóban – ott térdelt a ferde műanyag ülésen, és nézte, amint a Sunset negyed lapos, széles stukkója elkanyarodik a komoly lejtőt szegélyező betonhegyek és a deszkaborítású viktoriánus házak felé. Ellátogattak a Ripley-féle „Ha hiszed, ha nem” Múzeumba, és kariatúrát rajzoltattak magukról: négytagú család komikusan nagy fejekkel dülöngél egymás mellett az egykereűkön. Később megálltak, és elnézték a sóval átitatott dokkokon elterülő fókákat. Scott anyja odamutatott a csodálkozó szemű, fehér szárnyú csapongó sirályrajokra. Scotték a szárazföld belsejében laktak. A látvány olyan volt a fiú számára, mintha űrhajón egy távoli bolygóra vetődtek volna.

Ebédre bundázott virslit ettek, és kólát ittak hozzá, komikusan nagy műanyag pohárból. Az Aquatic Parkban

tömeg fogadta őket. Többtucatnyi ember meresztgette a szemét észak felé, és az Alcatraz irányába mutogatott.

Az öböl palaszürke volt aznap, a Marin-dombok úgy vették körül a használaton kívüli börtönszigetet, mint egy ór válla. Tőlük balra ott feszült a Golden Gate híd, elmosódott, égett narancssárga óriás, a pillérek tornyait lefejezte a késő délelőtti köd.

Scott a vízen cirkáló kis csónakok tömegét pillantotta meg.

– Csak nem szökött meg valaki? – kérdezte Scott apja fennhangon, de csak úgy bele a levegőbe.

Scott anyja összevonta a szemöldökét, és elővett egy brosúrát. Tudomása szerint, mondta, a börtönt bezárták. A sziget most csupán turistalátványosság.

Scott apja megütögette a mellette álló férfi vállát.

– Mit néznek arrafelé? – kérdezte.

– Ott úszik, ni, az Alcatrazból – felelte a férfi.

– Kicsoda?

– Az az izomember. Mit szól hozzá? A Jack LaLanne. Ez aztán a kunszt! Bilincs van rajta, és egy piszkos nagy csónakot vontat.

– Mit beszél? Egy csónakot?

– Ja. Kötélen. Bemondták a rádióban. Nézze, ott a csónak. Nézze, mekkora. Ő meg egészen onnét vontatja.

A pasas megrázta a fejét, mintha hirtelen az egész világ megháborodott volna a szemében.

Scott felmászott egy magasabb kőre, hogy ellásson a felnőttek feje fölött. A vízen csakugyan megpillantott egy nagy csónakot, orral a part felé. Kisebb csónakok egész flottája vette körül. Egy asszony lehajolt, és megérintette Scott karját.

– Fogd – mondta mosolyogva –, nézz bele.

Azzal Scott kezébe adott egy kis látcsövet. A lencsén át nagy nehezen sikerült kivennie a bézs úszósapkát viselő férfit. A válla csupasz volt. Tiszta erőből úszott a hullámverésben, mint egy sellő.

– Itt piszkosul erős az áramlás – jegyezte meg Scott apja. – Arról nem is szólva, milyen rohadt hideg a víz. Jó, ha tizennégy fok. Nem véletlen, hogy senki nem szökött meg az Alcatrazból. A tetejébe ott vannak a cápák. Egyet teszek a pasasra öt ellenében.

Scott a távcsőben látta, hogy az úszót körülvevő motorcsónakok tele vannak egyenruhásokkal. A kezükben a hullámok felé tartott fegyver.

Az úszó kiemelte a karját a habokból, és előrelökte. A csuklói össze voltak bilincselve, tekintetét a part felé szegezte. Egyenletesen szedte a levegőt. Ha volt is tudomása a kísérő őrkőről vagy a cápatámadás kockázatáról, nem mutatta. Jack LaLanne, a világ legedzettebb embere. Öt nap híján hatvanéves. Hatvan! Ebben az életkorban mindenki, akinek van esze, lassul, megpihen, és hagyja, hogy a dolgok menjenek a maguk útján. Jack fegyelmézettsége azonban – mint Scott később megtudta – legyőzte a korát. Olyan volt, mint egy feladatra orientált eszköz, egy akadályleküzdő gép. A csuklójára erősített kötél polipcsápként húzta lefelé a hideg, fekete mélybe, de ő ügyet se vetett rá, mintha azzal, hogy nem törődik a vonszolt teherrel, képes volna le is küzdeni. Egyszerűen hozzá volt szokva a kötélnél. Odahaza naponta fél órát úszott egy helyben, úgy, hogy odakötötte magát a medence falához. Ezzel egészítette ki a kilencven perc súlyzózást és harminc perc futást. Ha Jack a tükörbe nézett, nem egy halandót látott, hanem egy szintiszta energialényt.

Ezt az úszómutatványt egyszer már megtette, még 1955-ben. Az Alcatraz akkor még működő börtön volt, a bűnhődés és büntetés hideg sziklája. Jack negyvenegy éves, edzetségéről híres fiatal bak volt. Volt egy tévéshow-ja és több konditerme. Hétről hétre odaállt a kamerák elé egyszerű, fekete-fehér logóval díszített, testhez simuló edzőruhájában, kidagadó izmokkal. Időről időre se szó se beszéd, a földre vetette magát, és tanácsait száz fekvőtámasszal tette nyomatékosná.

Gyümölcs és zöldség – tanácsolta. Fehérje, gyakorlatok.

Hétfő esténként nyolckor az NBC-n hirdette az örök élet titkait. Csak meg kellett hallgatni. Ahogy most a csónakot vontatta, eszébe jutott az az első úzás. Mindenki azt állította: képtelenség megtenni. Két mérföld úzás az erős óceáni áramlattal szemben, a tízfokos vízben! De Jack megcsinálta, nem egész egy óra alatt. Most, tizenkilenc évvel később ismét itt volt, megbilincsel kézzel, összekötött lábbal, hozzáláncolt féltonnás csónakkal.

De a fejében nem volt ott a csónak. Sem az áramlás. Sem a cápák.

Nem volt más, csak az akarat.

– Kérdezzék meg azokat a fickókat, akik komolyan triatlonoznak – mondta később –, hogy van-e korlátja annak, amit képesek megcsinálni. A korlát itt van – mutatott a fejére. – Itt kell edzettnek lenni, a két fülünk között. Az izmok nem tudnak semmit. Meg kell tanítani őket.

Jack gyenge, pattanásos kölyök volt, aki tömte magába az édességeket. Kutyakölyök, akinek annyira az agyára ment a cukor, hogy baltával meg akarta ölni a testvérét. Aztán jött a megvilágosodás, az égő csipke-

bokor, az elhatározás. Egy villanás volt, amely felszabadította a teste minden energiáját. Tökéletesen átalakította magát, és ezzel megváltoztatta a világot.

A pufi, falánk Jack feltalált egy csomó gyakorlatot. Hős lett, aki másfél óra alatt megcsinál ezer terpeszes felugrást és ezer húzódzkodást. Húsz perc alatt kinyom 1033 fekvőtámaszt. Úgy edzette magát, hogy a derekára kötött hetvenkilós súllyal felmászott egy hétméteres kötélre.

Bárhová ment, az emberek megrohanták az utcán. Az az idő a tévőzés hajnala volt. Jack egyszerre volt tudós, varázsló és isten.

– Nem halhatok meg – magyarázta –, összeomlana az imázsom.

Most a maga által kitalált pillangókarcsapásokkal lendült előre. Jól lehetett látni a partot. A víz szélén kamera kamera hátán. A tömeg egyre nőtt. Elárasztották a patkó alakú lépcsőket. Köztük volt Jack felesége, Elaine, az egykori vízibalettes is, aki, mielőtt megismerkedtek, láncdohányos volt, és csokis fánkon élt.

– Ott van – kiáltott valaki, és előremutatott.

Csónakot vontató hatvanéves férfi. Bilincsből. Meglángolva. Mint egy Houdini, csak éppen nem menekül a bilincsből. Ha Jack azt tehette volna, amit akar, örökre odalángolja magát a csónakhoz. Aztán mindennap hozzákötött még egyet, míg a végén az egész világot maga után vonszolná. Míg ott cipelt volna valamennyiünket a hátán egy olyan jövőbe, ahol az ember képességei korlátlanokká válnak.

Az életkor a fejünkben van, magyarázta. Ez a titok. Mindjárt befejezi az úszást, és kiszáll a habokból. Felugrik, mint egy bokszoló a kiütéses győzelem után. Még talán hasra is vágódik, és kinyom száz fekvőtámaszt, olyan remekül érzi magát. Jack korában a férfiak többsége

meggörnyed, a hátát fájlalja. Nyomasztja őket a vég. De nem Jacket. Amikor hetven lesz, hetven órát fog úszni, hetven csónakot vontatva, mindegyikben hetven ember. Ha eléri a százat, róla nevezik el az országot. Kőkemény dákóval ébred minden áldott reggel az idők végezetéig.

Scott lábujjhegyen állva meredt a vízre. A szüleiéről megfélekedett. Elfelejtette az ebédet, ami nem ízlett. Nem volt más a világon, csak a látvány. Merőn nézte az áramlattal küzdő úszósapkás férfit. Egyik csapás a másik után. A természetnek feszülő izmok, a természet oktan erőivel szembeszálló akarat. A tömeg talpon állva sürgette az úszót, csapásról csapásra, araszról araszra, míg Jack LaLanne kiemelkedett a habokból, és az újságírók megrohanták. Nehezen szedte a levegőt, az ajka elkékült, de mosolygott. Az újságírók kiszabadították a csuklóját, leoldották a kötelet a derekáról. A tömeg tombolt. Elaine belegázolt a hullámok közé, és Jack a magasba emelte, mintha tollpihe volna.

A parton álló tömeg meg volt babonázva. Az emberek úgy érezték, mintha csodának lettek volna a szemtanúi. Ezután sokáig meg voltak győződve, hogy bármi lehetséges. Egész nap ünnepi hangulatban voltak.

A hatéves Scott Burroughst pedig, ahogy ott állt a fedetlen lelátó legfelső lépcsőjén, furcsa izgalom fogta el. A melle elszorult, s valami felfokozott érzés – lelkesültség? csodálat? – hatására legszívesebben elsírta volna magát. Kisgyerek létére felfogta, hogy valami meghatározhatatlan dolog tanúja volt, a természet egy nagyszerű tüneményét látta, amely több, mint valami földi lény. Arra, amit ez az ember megtett – hogy megkötözött végtagokkal, terhet vontatva két mérföldet úszott a der-

mesztő hideg vízben –, csak valami Superman volna képes. Lehet, hogy az is? Lehet, hogy ő a Superman?

– A mindenit! – mormogta az apja, Scott haját borzolgatva. – Ez aztán a valami! Igaz?

De Scott meg se tudott szólalni. Csak bólintott, és szemét le nem vette a hullámverésben álló erős emberről, aki a feje fölé kapott egy riportert, és úgy tett, mintha bele akarná dobni a vízbe.

– Sokszor láttam ezt a fickót a tévében – mondta az apja –, de azt hittem, humbug az egész. Felpumpált izmok. De nem: ember.

Csodálkozva megrázta a fejét.

– Ő a Superman? – kérdezte Scott.

– Tessék? Nem, dehogy. Csak egy férfi.

Csak egy férfi. Mint Scott papája, vagy a bajuszos, pókhasú Jake bácsi? Vagy mint Mr. Branch, az afrofrizurás tornatanár? Scott nem tudta elhinni. Lehetséges volna? Bárkiből lehet Superman, ha egyszer a fejébe veszi? Ha hajlandó megcsinálni, amit ő? Bármit?

Két nappal később, amikor visszaértek Indianapolisba, Scott Burroughs beiratkozott egy úszótanfolyamra.